

דגוראי [מה שנראה בפנים, ת"י] לא תיבעי לך, דודאי קומין הוא.

ודבראי [מה שנראה בחוץ, ת"י] נמי לא תיבעי לך, דודאי שיריים הוא.

כי תיבעי לך: דביני ביני, כלומר: מה שבין האצבעות ממש, שאינו נראה לא מבחוץ ולא מבפנים [ריטב"א] — מאי הוי, קומין או שיריים?

אמר רבי יוחנן: הדר פשטה רבי יהושע בן עוזא: בין הביניים ספק נינהו⁽²⁵⁾; ומקטיר מספק אף את בין הביניים!

ומפרשינן: היכי עביר, כיצד יקטיר את שניהם?

אמר רבי חנינא: מקטיר קומין לחודיה [לבדו] — תחילה, והדר [ושבו] מקטיר את מה שהיה בין הביניים.

ותמהינן: וכי אטו זו היא עבודה קשה שבמקדש, ותו לא [אין עבודות קשות נוספות במקדש]!?

והא איכא מליקה של עוף, שאף עליה שנינו בברייתא: וזו היא עבודה קשה שבמקדש!?

והא איכא נמי חפינה שניה שבבית קדשי הקדשים, שאף עליה שנינו בברייתא לקמן: וזו היא עבודה קשה שבמקדש! [ראה לקמן הערה 34]

אלא כך תאמר: זו — קמיצת המחבת והמרחשת — היא אחת מעבודות קשות שבמקדש.

אמר רבי יוחנן: בעי רבי יהושע בן עוזא:

סולת הנכנס בין הביניים [בין אצבעותיו של הכהן] בשעת קמיצה, מהו, האם הוא בכלל הקומין, או לא [ראה הערה (24)]?

אמר פירש רב פפא:

קטנה מלמטה, ולהשוות דבר קשה; בחפינה כי נוטל את הכף בשיניו כדלקמן מט ב, ועוד היה צריך ליוהר מאד שלא ייכוח מחוסם הגחלים.

24. בתוספות לקמן בד"ה אלא, משמע: כי אין ספק הגמרא, אם מה שבין האצבעות בכלל הקומין הוא, או שמא רק החלק שבתוך כף היד הוא הקומין, דהא פשיטא לך: כי בכלל "קומין" הוא, אלא: הואיל ואמרה תורה: "וקמץ הכהן", משמע שיקמוץ הכהן ולא שיבוא לתוך ידיו ממילא ובלא מתכוין, והיינו דמספקא לך אם אף בין הביניים בכלל דין הקומין.

25. א. תמהו בתוספות: לא ידענא מאי קאמר "הדר פשטה", הא מעיקרא נמי כי הוי מיבעי

קשה, אלא למאן דאמר: היה קופל — את מנחת המחבת והמרחשת לאחר טיגון ואפייה — אחד לשנים ושנים לארבעה בלבד; אבל למאן דאמר: היה פותתן ומחזירן לסולתן, אינה עבודה קשה יותר משאר מנחות.

ב. כתבו התוספות לקמן מט ב: כי אף קמיצת מנחת חוטא שאין בה שמן, אף היא עבודה קשה, וכמו שאמרו במנחות נד א: אין לך שקשה לקמיצה יותר ממנחת חוטא; והטעם: לפי שאינה מגובלת אין יכול להשוות בשעת קמיצה.

ומה שלא הזכירו אלא שלוש עבודות אלו, הוא מפני שיש בהן צער לכהן, במליקה: למלוק בצפורנו לחתוך המפרקת; במנחת מאפה תנור: יש לו צער למחוק בגודלו מלמטה ובאצבע